

# תפארת ישראל



דברי תורה, פנינים, מוסר ותולדות במשנת  
כ"ק מרן אדמו"ר ה'בית ישראל' זי"ע מגור

גליון י | פרשת מצורע-שבת הגדול | יום חמישי, ו' ניסן תשפ"ב

מוסר  
כליות

## שבת הגדול זמן תשובה מאהבה

ואיתא בשפת אמת בשם החידושי הרי"ם ז"ל שבשבת הזה מתאספין כל כוחות משבתות כל השנה ולזה נקרא גדול, וכאשר השבת מתגדל יכול האדם להתקרב... ואיתא בשפת אמת ששבת קודש פסח כמו שבת תשובה קודם יום כיפור ואז תשובה מיראה וענה תשובה מאהבה... ואיתא בשהחכם דורש, השי"ת מוחל עוונותיהם של ישראל, וזה הרמז טהרת המצורע והקא אל הכהן, וכן בכל הדורות יכול האדם להתעורר בזה.

בית ישראל (מצורע - שבת הגדול תשי"ט ד"ה ענין)

## מהקודש פנימה

אמרים שנאמרו בעתות רצון

### אסור להתיימש מהתשובה ואפילו כולו שקוע בבזי

זאת תהיה תורת המצורע ביום שחרתו וגו' והנה נרפא נגע הצרעת מן הצרוע (יד, ב-ג).

יום ש"ק בקידוש ב' דר"ח אייר תשל"ה:

פתח הרבי ואמר: אבי ז"ל אמר שקודם ביאת המשיח יהיה הסתר גדול, ויהיה מאוד קשה אז לאחוז עצמו, כי יהיה אז זמן מאוד קשה ביהדישקייט אצל כולם, ואפילו אצל האנשים הגדולים - הצדיקים, אולם בכל זאת צריך לראות להתחזק ולא להתיימש - אל יאוש, אדם אסור לו להתיימש אף פעם.

זה הרמז "כלו הפך לבן שחור הוא", שאפילו שכבר "כולו הפך לבן" - ס' איז שוין אלעס פארדבען, ער האט שוין אלעס קלאע געמאכט [=אפילו שהוא כבר כולו רקוב וכבר קלקל הכל] - שהוא כבר קלקל בלשון הרע ברית הלשון ברית המעור, הער ליגט ממש אין בלאטע (הוא שקוע ממש בבזי ובכללך), אין א מענטש מיין אז עהר האט שוין נישט קיין עצה, עהר האט מעהר נישט קיין תקנה [=האדם חושב שאין לו שום עצה ושום תקנה], בכל זאת מרמזת לו התורה:

"זאת תהיה תורת המצורע ביום שחרתו", שאפילו שהוא כבר מצורע, אפילו שהוא כבר קלקל הכל, בכל זאת: "והנה נרפא נגע הצרעת מן הצרוע", שהוא יכול עדיין להתחזק לגמרי ולחזור בתשובה, כולו 'הפך' לבן, עהר קען ועך אינגאנצען איבער דרייען עך [=הוא יכול לגמרי להתחזק לטוב].

מכתבי החסידים

### צריך שהתורה ג"כ תלמד אותו

זאת תהיה תורת המצורע וגו' (יד, ב).

מדיבוריו הקדושים של כ"ק מרן אדמו"ר בעל "בית ישראל" מגור זצוק"ל בקע ועלה ע"פ רוב צליל תובעני, דרישה וזירה, שידע האדם בבירור מה חובתו בעולמו וזכרונה תמיד, ושימלא בראוי את תפקידו ויעודו כשלימות, כרצון השם.

בפרשת מצורע, כשדרש הכתוב: "זאת תהיה תורת המצורע", הזכיר מה שהיה שגור בפי חסידי קדמאי (אלטע חסידים) מימות קוצק ופשיסחא, כי לא די שילמד איש ישראל את התורה, אלא צריך שהתורה ג"כ תלמד אותו ("די תורה זאל אים אויך עפיס אויסלערנען"). וכן האיש המצורע, זאת תהיה תורתו, צריך שהוא ילמד מן המאורע שארע בו, בדברי רש"י הקדוש, שאם גבה לבו כארז ישיפל עצמו כאזוב.

פאר ישראל (ח"א עמ' רל"ג)

## עיון בפרשה

במשנתו של רבינו

### ההבדל בין כלי חרס טמאים לבין כלי חמץ

ולא יטמא כל אשר בבית (יד, לו).

ליל ש"ק תשט"ו בסעודה:

רש"י מביא תורת כהנים: "ולא יטמא כל אשר בבית" (ת"כ) שאם לא יפנה ויבא הכהן ויראה הנגע, נזקק להסגר וכל מה שבתוכו יטמא, ועל מה חסה תורה אם על כלי שטף יטבילם ויטהרו ואם על אוכלין ומשקין יאכלם בימי טומאתו, הא לא חסה התורה אלא על כלי חרס שאין להם טהרה במקוה (ויקרא יד, לו).

ואמר הרבי שזקנו השפת אמת בליקוטים מביא קושיית המהרש"א: מדוע שונים כלי החרס מהאוכלין ומשקים. אם אותם ניתן לאכול בימי הטומאה ולכן לא צריך לחשוש שיטמאו, כך גם ניתן לומר לגבי כלי החרס שישתמשו בהם רק בימי הטומאה ולא צריך לשוברם ויכול הכהן לטמא את הבית מיד.

ומיישב המהרש"א שאם ישאיר כלי החרס הטמאים, יכול לבא להיכשל בהם ולשכוח שהם טמאים. והקשה עליו השפ"א הרי מצינו להיפך, שהצריכו חכמים לבדוק ולבער חמץ שמא ימצא גלוסקא יפה ויאכלה אבל על כלי חמץ לא חוששים שמא ישתמש בפסח ואין צריך לבערם.

ותירץ השפ"א "א בעל הבטישע גיטע תירוצן", דבאוכלין בפסח יש חשש שיכשל, שמיד שרואה אוכלו, אבל בכלי חרס הכוונה שמבשלים בהם, והחשש בפסח הוא מבליעת חמץ שבכלים הללו, ולבשל לוקח זמן ועד הכי והכי, יזכר שהם טמאים, אבל כאן חוששים שהכלים האלו יגעו באוכלים ויטמאום טומאת מגע, וזה גם מיידי ולכן חוששים.

והוסיף הרבי תירוצן לגבי החילוק של הכלים, בדפסח מדובר בשבוע ימים בלבד וסמכו עליו שייצניע הכלים, גם בגלל הלאו של כל ידאה, אבל כאן מדובר כל השנה כולה ויש חשש שיתחלף לו.

בית ישראל להבה (קול-קלו)

## מגנזי הקודש

מאוצר כתביו ומכתביו

ובא אשר לו הבית (ויקרא יד, לה)

### אין להסיח דעת מארץ ישראל

לש"ב היקר מו"ה יוסף לייב שיחי' לאו"ט כפי המצב כעת, אוכל רק לכתוב לך דעותי, שלא תחשוב שאותה כבר מוכרח לחשוב להישאר שם... ולכן אין לחשוב לעשות שם מסחרים שתהיה מוכרח להסיח דעת מארץ ישראל... בעניין דירה אם יזדמן לך שם, דירה אשר כשתרצה למכור לאחר, לא יהיה לך חיזק גדול תוכל לעשות זאת. כל זה אני כותב לך לא בפקודה, רק כאשר שאלת עצתי אני כותב.

(בית המכירות 'גנזים')





# דבר בעתו

## חג הפסח (א')

### העיקר שיהיה הלב נקי

כשבא רבינו ה"בית ישראל" מגור צוק"ל לאפות בערב פסח את המצות, ניגש אליו הפועל שהתעסק בגיבול העיסה ("פארנעמער") והראהו שידי נקיות ורחוצות למשעי.

שאל אותו הרבי בנימה אבהית: "האם גם לך נקי, הגם עיניך זכות וטהורות, והבינו מנעימת דיבורו שגם זה שייך להידורים שלו במאפייט המצות.

פאר ישראל (ח"ג עמ' קלג)

### על אופה המצות לשפשף ולמרק גם את עצמו

מספר אדם אחד: "בערב פסח עמדתי קרוב לרבינו ה"בית ישראל" מגור צוק"ל כשיצא לשריפת חמץ והגיד "כל חמירא". שמעתי מוסיף ואומר בקשר

לפירורים שיפלו במאפיה אח"כ כאשר ילושו ויאפו "מצת מצוה" הפירורים יהיו הפקר" (עי' שו"ע או"ח סימן ת"ס סעיף ג' ובמ"ב שם), באותו רגע הסב הרבי ראשו לעברי, הביט בי במבט נוקב, ויקרא קצרות: "אולם אתה שלא תהיה הפקר..."

"קריאה מזעזעת זו הרתיחה את מצולות נפשי. שנים רבות אח"כ עדיין הייתי תחת רושם הקריאה, שהוסיפה להדהד באזני כ"קול גדול ולא יסף", ותשמור את צעדי בכל אשר אפנה."

"מאוחר יותר, בעת אפיית המצות, כשעלה בחלקי לשפשף ולמרק את השולחנות בטרם התחילו ללוש את הבצק על גביהם קרה לפתע, שהרבי ז"ע עבר לידי ביעף וראה אותי מתאמץ בשתי ידי לשפשף ולמרק בכל כוחי, פסק איפוא את פסוקו המסעייר וקרא לעברי: "אין זעך... אין זעך (כמי שאומר: ככה תעשה במובן הרוחני, למרק בכח מתכונותך כל שמץ של זוהמה) והדברים הללו בי כארס של עכנאי לימים רבים.

פאר ישראל (ח"ג עמ' קלג)

## על הצדיקים ועל החסידים

חסידים בני עליה והתקשרותם לרבינו זי"ע

### הרה"ק רבי חיים מאיר הגר מויז'ניץ זי"ע בעל ה'אמרי חיים' ט' ניסן תשל"ב

'קוויטעל' לרבים ה'בית ישראל', כמובן שקבלתי אותם, ובין יו"כ לסוכות נסעתי לירושלים כדי למסור את ה'קוויטלעך'. משהגיע תורי להיכנס לה'בית ישראל' אמרתי לו שיש לי כמה 'קוויטלעך' מהחסידים שבאוסטראליה. ה'בית ישראל' לקח כל 'קוויטעל' בנפרד, ובירר את שלומי של כל אחד מהשולחים, וכן סיפר לי שפלוני שלח לו מכתב לפני זמן מה, וקם ממקומו והלך למקום מיוחד שם הניח את כל המכתבים והראה לי את המכתב, וכך עיכב אותי למשך זמן מה בפרטי פרטים, בדאגה מרובה על כל יחיד ויחיד.

לאחר שסיים לקבל את כל ה'קוויטלעך' שאל אותי איך עבר יום הקדוש אצל רבינו, ובכשונו: "וואס הערש זיך אין וויזניץ". השבתי בהנאה שבסייעתא דשמיא ניגש רבינו להתפלל כל התפלות לפני העמוד, הגיב ה'בית ישראל' לעומתי ואמר "ווען איך וואלט געווען א וויזניצער חסיד, וואלט איך נישט געלאזט דעם רבין דאווענען פארן עמוד..." (=אם הייתי חסיד וויזניץ לא הייתי נותן לרבי לעבור לפני התיבה) כי חסיד צריך להיות חכם הרואה את הנולה, ולפעמים עדיף שהרבי לא יתאמץ לשמש כשליח ציבור כדי שלא יחלשו גופו וכוחותיו, וראיתי שאיכפת ליה לה'בית ישראל' שהחסידים אינם נותנים מנוח לרבינו ודוצים שיתאמץ יותר מדי...

בעת חליו האחרון של רבינו התבטא ה'בית ישראל' שאינו מבין איך הציבור הינם כל כך 'גלייכגילטיג', וסומכים ובטוחים כ"כ שיקום הרבי ממיתת חליו ואינם מרעישים עולמות ומתאמצים בכל כוחם לקרוע את רוע הגזירה. אך כנראה ששערי שמים היו סגורים וע"כ לא נתנו לנו אפילו תבונה ודעת להתפלל ולהעתיך בתפלה ותחנונים מלפניו ית'.

כשהגיע הבשורה הנוראה מהסתלקות רבינו קם ה'בית ישראל' מביתו בירושלים ונסע לבני-ברק לחלק לו כבודו האחרון ולהשתתף בהלוויה, על אף שמימיו הקפיד מאוד שלא לנסוע בערב שב"ק.

כשנכנס לבית רבינו והבחין על בני המשפחה שיושבות ובכות על שבר בת עמי התבטא: "וויינט'ס וויינט'ס ס'איז דא אויף וואס צו וויינען, גאנץ בית ישראל דארף וויינען" (=תבכו תבכו, יש על מה לבכות, כל בית ישראל צריכים לבכות).

מתוך הספר יזכור אהבתם (ממה שסיפר הגה"צ רבי אליעזר דוד פרידמן זצ"ל על רבו האמרי חיים, תודתו להמול"ה הרב זאב בלומער ממאנסי על שנתן לנו את החומר הגל' לפרסום, תשנ"ח לו)



בעל האמרי חיים מויז'ניץ זצ"ל בשיחה עם מורן רבינו ה'בית ישראל' זי"ע

הרב רפאל שור - רב בית המדרש "תפארת גדליהו" הזכיר את עצמו לפני רבו ה'בית ישראל' שיוזכה לפרי בטן ולזש"ק, נענה ה'בית ישראל' ואמר שישע להרבי מויז'ניץ יען כי המפתח להיפקד ב'זרע של קיימא' מונח ביד האמרי חיים.

מוסיף הגה"ד: ה'בית ישראל' היה מסור ונאמן בלב ונפש לרבינו, וכן היה דואג הרבה למען בריאותו השלימה. בשנת תשנ"ד כשנסעתי ממקום מושבי במעלבאון שבאוסטראליה לארץ ישראל לשהות בימים הנוראים בצל קדשו של רבינו, היו כמה מחסידי גור שבקשו לשלוח עמי